

*До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.*

*Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!*

ЛИСТИ

I

Ти написала мені листа. Спасибі, мамо!
Ой, скільки в нім турбот, тривоги і ласки!
Про те не скажеш так словами телеграми,
Пиши мені, пиши, пиши мені, будь ласка.

Як ти живеш? Що нового в селі, в районі?
Як сестри рідні? Чи бувають в тебе?
Я згадую тебе... І кров гуркоче в скроні,
І хочеться хоч щось послати тобі від себе.

А коли сонце світить і небо синє-синє,
Мені не раз, бува, чорніє ув очах...
Я хату нашу рідну згадую й понині,
Вона мені завжди ввижається у снах.

Її, як і тебе, потрібно лікувати...
І рук моїх ти ждеш, не спиш, рідненька.
Чекаєш ти мене... Я знаю, важко ждати.
Приїду, поцілую, притисну до серденька.

Я часто згадую село, Росавку, береги...
Твої слова я довго-довго пам'ятаю.
І спомин той для мене дуже дорогий,
Навіть тоді, коли у щасті я купаюсь.

Спасибі, мамо! Я дякую, так дякую тобі,
Що серце ти дала мені таке чутливе,
Що очі маю я від тебе голубі,
Глибоку душу, вдачу непримхливу.

Матусенько, не гнівайсь, що я так сповідаюсь,
Пишу тобі усе, що серцем чую,
А як одержиш лист – на фото подивись...
Згадай... Чекай... До зустрічі. Цілую.

II

Одержала твій лист. Сльозам дала я волю.
Дуже дрібненькі букви – вже слабо я читаю...
Серце стискається і щулиться від болю,
Бо, мабуть, доню, щось тепер недобачаю.

А серцем бачу більш... Я ще й колись писала,
Як зорі світять... Й річка як тече...
Пригадую, як ти не раз і пустувала,
Й голівку часто так схиляла на плече.

Самохіть згадую, як я тебе плекала,
Вдивлялася ув очі голубі,
Малу всякчас зі школи виглядала,
Як казочки читала я тобі...

Ті дні, як води річки, утекли далеко,
Як сон, пішли... Як сестроньки твої...
Давно в селі не цокотять лелеки,
І не дзвенять в саду вже наші солов'ї.

Інакше все... Село... Заводи... Дати...
Змінились ви... І я уже не та...
А треба вчитись якось виживати,
Усім судилась доля непроста.

Я щиро зізнаюсь – від серця слово:
– Не думала без вас одною в хаті жить,
І що спалю з біди я стільки крові,
Й весна життя так скоро віддзвенить.

Цей зойк душі учуся тамувати –
Скупа сльоза на літерах дрібненьких...
Твоя любов мене тримає в хаті,
Моя ти доню, зірньою рідненька.

У хаті тихо... Ніч вкладає спати...
У шибці синій місяць плава знов...
За день втомилася... І важко вже писати –
Не так, як то колись писала про любов.

Отак-то, доню, ластівко моя ти,
Скучаю дуже... Жду... Хвилююсь...
А що не так, то вже мені прости,
Міцно люблю, міцно цілую.

ЛЮБОВ МОЯ

Любов, любов, яка ж бо ти бездонна!
Які ти хвилі котиш з серця глибини!
Буваєш ти легка, але й багатотонна –
Весною й літом, взимку й восени.

Ти крила маєш – з серця вилітаєш,
Із місяцем буваєш у зоряних гаях.
Ти як магніт – земне тяжіння маєш,
Зорею світишся в закоханих очах.

Ти – в серці, ти в душі моїй живеш,
З тобою світ мій райдугою квітне...
В щасливе майбуття ти нас ведеш,
Мов зірка непогасна заповітна.